

Мечката и пчелитѣ.

(Приказка за дѣца),

Една мечка, като ходила изъ гората, съгледала че изъ хролопата на едно дърво излизатъ-влизатъ пчели. Отишла близу до дървото, погледнала нагорѣ и се провикнала: „Хей, пчели, чувате ли тамъ горѣ? Азъ съмъ мечката. Дайте ми медъ веднага, че ей сега ще ви видя смѣтката!“ Пчелитѣ я чули, ала не обърнали внимание на нейнитѣ думи и продължили да си брѣмчатъ.

Мечката се разгнѣвила, заржмела, заревала, и, до като пчелитѣ да се усѣтятъ, се изкатерила на дървото и застанала прѣдъ тѣхъ. „Хей, пчелици, — извикала тя, — вие сте дребнички, а мене виждате ли каква съмъ? Дайте ми скоро медъ!“ — „Днесъ не може, лельо мецо, ела утрѣ!“ — отвърнали пчелитѣ. — „Сега искамъ! — заревала пакъ мечката и си пѣхнала муцуната въ кухината, — махнете се отъ тука: медътъ е мой!“

Ала пчелитѣ не се шегували. Тѣ забрѣмчели силно и започнали да жиятъ мечката, коя гдѣ намѣри. „Ако и да сме малки, — рекли тѣ, — сега ще ме разправиме съ тебе. Има да те сърби дълго врѣме и ухото и муцуната, ако ни не оставишъ на мира!“ Мечката заревала силно, та гората екнала, ала пчелитѣ хичъ не искали и да знаятъ, ами туку жилили по носъ, по езикъ, по муцуна, до като леля ме-

ца видѣла, че не може да излѣзе на глава съ дрѣбнитѣ пчелици, и търтила да бѣга. Тя бѣгала, а пчелитѣ още я гонили и ѣ се прис-

мивали: „Видѣ ли, медунке, какво стана съ тебе! Ако искашъ другъ пътъ да те не сърби ухото, остави другитѣ на мира!“

